

✱ Споредъ акцента на говора, познаваше се, че не е българинъ . . .

Момичето, уморено отъ товара, прѣдполагаше да си почине тукъ на тротоара, но сега то изненадано отъ тая нагла срѣща и почервенѣло отъ срамъ, едвамъ издигна очи и смаяно изгледа човѣка, който, споредъ годинитѣ си, ѝ се падаше нейнъ баща.

— Моме, ела да си поприкажемъ малко! . . . Почакай да ти кажа нѣщо! . . . продължаваше да говори господинътъ, безъ да се стѣснява отъ дѣда Генка, който се изтърси до него.

Момичето, малко окуражено, изгледа жално стареца и, сѣкашъ, дирѣше неговата защита. То бързо си замина.

Дѣдо Генко изгледа яростно тоя човѣкъ и отмина напредъ. Иванъ се бѣ нѣщо заплѣсналъ другадѣ далечъ.

Господинътъ остана като закованъ на мѣстото си и съ впитъ жаденъ погледъ слѣдѣше момичето.

Дѣдо Генко и Иванъ минаха край черковата Св. Кралъ, която не бѣше още пустнала, и влѣзоха въ Витюшка улица. Иванъ добръ знаеше, че сега господарката, не спала цѣла нощъ и уморена, нѣма скоро да стане отъ сънъ. Той се радваше, задѣто му се пада случай да се разходи изъ София и да си почине. Той почна да гледа съ друго око стареца.

Дѣдо Генко се чуди на множеството въ най-шумната столична улица, на пълнитѣ касапски дюкяни и зарзаватчийници. Сега, по туй врѣме, освѣнъ череши, той съ изумѣне видѣ: едро ягоде, въ бѣли кошнички, покрити съ червенъ тулъ, рѣпички, червени домати, ангинари, бизели, спаржи . .

— Ехъ, тукъ дошло лѣтото! проговори той, пакъ се приближи, та изгледа добръ всичко и продължи: навѣрно тия чешити не сж отъ тука, а?

— Отдалечъ сж прѣнесени, дѣдо — отъ Цариградъ! отговори продавачътъ.

— Хж, хж . . . отъ Стамбулъ, отъ топлото . . . Трѣбва да е скжпо?

— Доматитѣ четире лева, малката ока!

— Ами, тогава, кой ще ги купи? Ами краставицитѣ?